

Nr 39.

Ankom till riksdagens kansli den 3 maj kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande av en mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge den 16 mars 1932 avslutad konvention om erkännande och verkställighet av domar m. m.

Genom en den 16 mars 1932 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 205, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll samt med överlämnande av en mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge den 16 mars 1932 avslutad konvention om erkännande och verkställighet av domar, *dels* äskat riksdagens godkännande av nämnda konvention *dels* ock föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om erkännande och verkställighet av dom, som meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge.

Konventionen har upprättats och i propositionen intagits i sex texter, en för vart och ett av länderna Sverige, Danmark, Island och Norge samt två (å resp. finska och svenska språket) för Finland.

Den för Sveriges del — under förbehåll om ratifikation av Kungl. Maj:t med riksdagens samtycke — antagna *konventionen* innehåller följande:

Artikel 1.

Lagakraftätagande dom, som i en av de fördragsslutande staterna givits i tvistemål eller i brottmål meddelats angående skadestånd, vare gällande jämväl i de övriga staterna.

Med dom förstås domstols beslut, som innebär avgörande av huvudsaken.

Artikel 2.

Lika med lagakraftätagande dom anses i denna konvention:

1. utslag, varigenom överexekutor i Finland eller Sverige efter lagsökning ålagt någon betalningsskyldighet och för vilket tiden för besvärs anförande gått till ända;

2. förlikning, som ingåtts inför förlikningskommission eller domstol; samt

Bihang till riksdagens protokoll 1932. 9 saml. 1 avd. 29 häft. (Nr 39.) 1

3. lagakraftätagande beslut, som i tvistemål, i domen eller under rättegången, meddelats angående ersättning för rättegångskostnad eller gottgörelse till vittne eller sakkunnig.

Artikel 3.

Uteblivelsesdom, som i Danmark, Island eller Norge blivit i första instans given mot svaranden, så ock tredskodom eller annan i Finland eller Sverige i första instans mot utebliven svarande given dom, vare ej i annan av staterna gällande, med mindre:

1. svaranden, vid målets anhängiggörande genom stämning, lagsökning eller inkallelse till förlikningskommission, hade hemvist eller anmäld firma i den stat där domen gavs, eller styrelse, som hade att företräda svaranden, då ägde sitt säte därstädes, eller delgivningen skett med ombud, som svaranden enligt lag var pliktig att hava i den staten; eller

2. bindande överenskommelse var träffad om målets upptagande av den domstol där domen gavs; eller

3. domen angår skadestånd för gärning som begåtts i den stat där domen gavs, och svaranden under vistelse därstädes personligen fått del av stämningen.

Vad nu är sagt gälle ock i fråga om dom som i någon av staterna blivit av högre rätt meddelad mot svarande, som uteblivit såväl där som i första instans.

Artikel 4.

Beslut eller förlikning, som enligt artiklarna 1—3 äger giltighet utanför den stat, där beslutet gavs eller förlikningen ingicks, och varå verkställighet kan vinnas i den staten, skall på begäran verkställas i annan fördragsslutande stat.

Artikel 5.

Ansökan om verkställighet göres:
i Danmark och Island hos fogden;
i Finland och Sverige hos överexekutor; samt
i Norge hos namsretten.

Artikel 6.

Vid ansökan om verkställighet av beslut skall fogas:

1. beslutet i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift;

2. bevis att beslutet äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs i artikel 1 eller 2, samt att verkställighet kan ske i den stat där beslutet gavs; samt

3. där fråga är om dom som avses i artikel 3, bevis som utmärker att domen enligt nämnda artikel är gällande.

Sökes verkställighet av förlikning, skall vid ansökningen fogas av vederbörande myndighet styrkt avskrift av förlikningen, ävensom bevis att förlikningen är ingången inför förlikningskommission eller domstol och kan verkställas i den stat där den träffats.

Handling, som är avfattad på finska eller isländska språket, skall vara åtföljd av styrkt översättning till danska, norska eller svenska språket.

Artikel 7.

Bevis, som i artikel 6 sägs, utfärdas:
i Danmark, Finland och Island av justitieministeriet;
i Norge av justisdepartementet; samt
i Sverige av länsstyrelse.

Artikel 8.

Beslut, huruvida verkställighet skall meddelas enligt denna konvention, fattas utan motpartens hörande; dock må tillfälle till yttrande beredas honom, när särskilda skäl därtill äro.

Artikel 9.

Verkställighet sker i envar stat enligt där gällande lag; och skall förty vad beslutet eller förlikningen må innehålla om tvångsmedel ej vinna tillämpning.

Artikel 10.

Vad i denna konvention stadgas om giltighet av dom innebär ej ändring i artikel 22 i konventionen den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap och föranleder ej, att dom i så beskaffat mål som där avses varder gällande i andra fall än i samma artikel omförmålas. Verkställighet av dom, som äger giltighet jämlikt nämnda artikel, må äga rum enligt artiklarna 4—9 i denna konvention.

Har i Danmark, Island eller Norge meddelats dom, som innefattar tillämpning av lagstiftningen om makars förmögenhetsförhållanden, skall denna konvention ej å domen tillämpas i Finland eller Sverige, såframt tvisten där skolat bedömas enligt landets äldre äktenskapslagstiftning.

Denna konvention gäller ej beslut eller förlikning angående familjerättslig underhållsplikt och medför ej ändring i konventionen den 10 februari 1931 angående indrivning av underhållsbidrag.

Ej heller innebär konventionen ändring i de föreskrifter, som i andra konventioner äro givna om giltighet eller verkställighet av dom eller annat beslut.

Artikel 11.

Denna konvention har ej avseende å beslut eller förlikning som gäller:

1. börd, rätt på grund av arv eller testamente, boutredning eller skifte efter död man eller ansvarighet för den dödes gäld, gäldenärs försättande i konkurs, inledande av offentlig ackordsförhandling utan konkurs, andra på konkursdomares eller konkursdomstols prövning beroende frågor eller rättshandlings eller annan åtgärds ogiltighet på grund av inträffad konkurs;

2. äganderätt eller annan rätt till fast egendom i främmande fördragsslutande stat eller skyldighet att träffa förfogande om dylik rätt eller påföljd av sådan skyldighets åsidosättande;

3. skatt eller annan avgift till stat eller kommun eller annan fråga av ofentligrättslig art, ändå att saken behandlats i den för tvistemål stadgade ordning.

Å beslut, som meddelats av särskild domstol för arbetstvister, har konventionen ej avseende.

Artikel 12.

Konventionen medför ej förpliktelse att erkänna eller verkställa beslut eller förlikning, där detta uppenbarligen vore oförenligt med landets rättsordning.

Artikel 13.

Konventionen skall ej äga tillämpning å beslut som meddelats eller förlikning som ingåtts före konventionens ikraftträdande.

Artikel 14.

Konventionen skall ratificeras, och ratifikationshandlingarna skola deponeras i danska utrikesministeriets arkiv så snart ske kan.

Konventionen träder i kraft mellan de ratificerande staterna den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter det tre månader förflutit från det ratifikationshandlingarna för tre av staterna deponerats. I förhållande till stat som sedermera ratificerat träder konventionen i kraft den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter det tre månader förflutit från det ratifikationshandlingarna för den staten deponerades.

Envar av staterna kan i förhållande till envar av de övriga uppsäga konventionen till upphörande från och med den 1 januari eller den 1 juli, som infaller näst efter ett år sedan uppsägningen skedde.

Det genom propositionen framlagda *lagförslaget* är av följande lydelse:

Förslag

till

Lag om erkännande och verkställighet av dom, som meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Lagakraftägande dom, som i Danmark, Finland, Island eller Norge givits i tvistemål eller i brottmål meddelats angående skadestånd, vare gällande jämväl här i riket.

Med dom förstås i denna lag domstols beslut, som innebär avgörande av huvudsaken.

2 §.

Lika med lagakraftäggande dom anses i denna lag:

1. utslag, varigenom överexekutor i Finland efter lagsökning ålagt någon betalningsskyldighet och för vilket tiden för besvärns anförande gått till ända;
2. förlikning, som ingåtts inför förlikningskommission eller domstol; samt
3. lagakraftäggande beslut, som i tvistemål, i domen eller under rättegången, meddelats angående ersättning för rättegångskostnad eller gottgörelse till vittne eller sakkunnig.

3 §.

Dom, som, på grund av svarandens utevaro, mot honom givits av domstol i första instans i Danmark, Island eller Norge, så ock tredskodom eller annan dom, som blivit av underrätt eller överexekutor i Finland given mot svarande, som ej avgivit svaromål, vare ej gällande, med mindre:

1. svaranden, vid målets anhängiggörande genom stämning, lagsökning eller inkallelse till förlikningskommission, hade hemvist eller anmäld firma i den stat, där domen gavs, eller styrelse, som hade att företräda svaranden, då ägde sitt säte därstädes, eller delgivningen skett med ombud, som svaranden enligt lag var pliktig att hava i den staten; eller

2. bindande överenskommelse var träffad om målets upptagande av den domstol, där domen gavs; eller

3. domen angår skadestånd för gärning, som begåtts i den stat, där domen gavs, och svaranden under vistelse därstädes personligen fått del av stämningen.

Vad nu är sagt gälle ock i fråga om dom, som i någon av förenämnda fyra stater blivit av högre rätt meddelad mot svarande, som uteblivit såväl där som i första instans.

4 §.

Beslut eller förlikning, som enligt 1—3 §§ äger giltighet här i riket och vara verkställighet kan vinnas i den stat, där beslutet gavs eller förlikningen ingicks, skall på begäran här verkställas.

5 §.

Ansökan om verkställighet göres hos överexekutor.

6 §.

Vid ansökan om verkställighet av beslut skall fogas:

1. beslutet i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift;
2. bevis att beslutet äger laga kraft och är av sådan beskaffenhet som sägs i 1 eller 2 §, samt att verkställighet kan ske i den stat, där beslutet gavs; samt
3. där fråga är om dom, som avses i 3 §, bevis som utmärker, att domen enligt nämnda paragraf är gällande.

Sökes verkställighet av förlikning, skall vid ansökningen fogas av behörig myndighet styrkt avskrift av förlikningen, ävensom bevis att förlikningen är

ingången inför förlikningskommission eller domstol och kan verkställas i den stat, där den träffats.

Handling, som är avfattad på finska eller isländska språket, skall vara åtföljd av styrkt översättning till danska, norska eller svenska språket.

7 §.

Bevis, som i 6 § sägs, skall vara utfärdat:
i Danmark, Finland och Island av justitieministeriet; samt
i Norge av justisdepartementet.

8 §.

Överexekutor företage ansökningen till prövning utan motpartens hörande; dock må tillfälle till yttrande beredas honom, när särskilda skäl därtill äro.

9 §.

Varder ansökningen av överexekutor bifallen, gälle i avseende å verkställigheten vad om svensk domstols lagakraftägande dom är stadgat; och skall förty vad beslutet eller förlikningen må innehålla om tvångsmedel ej vinna tillämpning.

10 §.

Denna lag har ej avseende å:

1. dom i mål angående boskillnad, hemskillnad, äktenskapsskillnad, återgång av äktenskap, adoptivförhållandes stiftande eller hävande, omyndighetsförklaring eller sådan förklarings hävande, eller dom som, i samband med hemskillnad, äktenskapsskillnad eller äktenskaps återgång, givits om bodelning mellan makarna, skadestånd eller vårdnaden om barnen eller ock senare, i särskilt mål, givits i fråga, som sist är sagd; dock att vad i 4—9 §§ stadgas om verkställighet skall äga tillämpning å domen, därest denna enligt vad särskilt är stadgat skall gälla här i riket;

2. dom, som meddelats i Danmark, Island eller Norge och innefattar tillämpning av lagstiftningen om makars förmögenhetsförhållanden, såframt tvisten här i riket skolat bedömas enligt lagstiftning, som gällde före nya giftermålsbalkens ikraftträdande;

3. beslut eller förlikning angående familjerättslig underhållsplikt;

4. beslut eller förlikning, som gäller börd, rätt på grund av arv eller testamente, boutredning eller skifte efter död man eller ansvarighet för den dödes gäld, gäldenärs försättande i konkurs, inledande av offentlig ackordsförhandling utan konkurs, andra på konkursdomares eller konkursdomstols prövning beroende frågor eller rättshandlings eller annan åtgärds ogiltighet på grund av inträffad konkurs;

5. beslut eller förlikning i fråga om äganderätt eller annan rätt till fast egendom i annan stat än den, där domen eller förlikningen tillkom, eller om skyldighet att träffa förfogande om dylik rätt eller om påföljd av sådan skyldighets åsidosättande;

6. beslut rörande skatt eller annan avgift till stat eller kommun eller annan fråga av offentligrättslig art, ändå att saken behandlats i den för tvistemål stadgade ordning.

Å beslut, som meddelats av särskild domstol för arbetstvister, har denna lag ej avseende.

11 §.

Denna lag medför ej förpliktelse att erkänna eller verkställa beslut eller förlikning, där detta uppenbarligen vore oförenligt med rättsordningen här i riket.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen bestämmer men skall ej äga tillämpning å beslut som meddelats eller förlikning som ingåtts före nämnda dag.

Genom denna lag upphäves förordningen den 15 juni 1861 om verkställighet i Sverige av domar och utslag, meddelade av domstol i konungariket Danmark; dock att nämnda förordning fortfarande skall äga tillämpning å beslut som meddelats eller förlikning som ingåtts före lagens ikraftträdande. I vad eljest är stadgat om giltighet eller verkställighet i vissa fall av utländsk domstols beslut göres ej ändring genom denna lag.

I fråga om de skäl, som ligga till grund för konventionen och lagförslaget, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till de vid propositionen fogade protokollen ävensom till ett nedan närmare omförmält av lagberedningen avgivet betänkande i ämnet.

Den 13 september 1929 fann Kungl. Maj:t för gott att antaga en av danska regeringen gjord inbjudan att deltaga i förhandlingar med danska, finska, isländska och norska regeringarna om avslutande av en konvention angående ömsesidig verkställighet av domar. *Konventionens och lagförslagets tillkomst.*

Förhandlingar i ämnet ägde sedermera rum i Köpenhamn under tiden den 30 oktober—den 9 november 1929, i Stockholm den 28 april—den 10 maj 1930 och i Oslo den 26 januari—den 7 februari 1931. Under mötena i Köpenhamn och Oslo hava jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande förhandlingar förts jämväl rörande vissa andra frågor.

Från svensk sida deltog, enligt Kungl. Maj:ts förordnande, i förhandlingarna, vid samtliga mötena f. d. presidenten, ordföranden i lagberedningen friherre Marks von Würtemberg och presidenten Ekeberg samt vid mötet i Oslo revisionssekreteraren Lind.

Förhandlingarna ledde till ett av de delegerade uppgjort förslag till konvention mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om erkännande och verkställighet av domar m. m. Till detta förslag utarbetade de svenska delegerade särskilda motiv, varjämte av dem uppgjordes förslag till lag om erkän-

nande och verkställighet av dom, som meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge. Förslagen till konvention och lag i ämnet sammanfördes i ett den 4 maj 1931 framlagt betänkande under rubriken »Lagberedningens förslag angående vissa internationella rättsförhållanden III». (Statens offentliga utredningar 1931: 9).

Sedan lagrådets utlåtande infordrats över de i betänkandet innefattade förslagen, avgav lagrådet yttrande den 1 juni 1931, däri lagrådet — med tillstyrkan av förslagen i huvudsak — framställde vissa erinringar beträffande artiklarna 1 och 11 i förslaget till konvention samt däremot svarande bestämmelser i lagförslaget. I anledning av lagrådets erinringar blev konventionsförslaget under september 1931 föremål för ytterligare överläggningar mellan de delegerade för de fem staterna. Enighet nåddes därvid om ändring av artikel 1 i konventionsförslaget i överensstämmelse med lagrådets därutinnan framställda erinran, varemot någon ändring i artikel 11 icke kunde komma till stånd. Sedan förstnämnda ändring godkänts av vederbörande regeringar, har konventionen den 16 mars 1932 i Köpenhamn undertecknats av befullmäktigade ombud för de fem staternas regeringar.

Konventionsförslagens innehåll.

I propositionen lämnas följande redogörelse angående innebörden av förslaget till konvention:

»Svensk lag innehåller icke några allmänna bestämmelser om utländska domars erkännande och verkställighet. Endast beträffande utländsk myndighets beslut, varigenom hemskillnad eller äktenskapsskillnad blivit beviljad, givas — i överensstämmelse med 1902 års Haagkonvention — allmänna regler, som innefatta ett direkt erkännande av främmande dom. I vad rör förhållandet mellan de fem nordiska staterna skola enligt en konvention den 6 februari 1931, som trätt i kraft den 1 januari 1932, vissa beslut angående äktenskap, adoption och förmynderskap, som meddelats i en av staterna, äga giltighet i de övriga. Stundom har lagen förklarar utländska domar exigibla utan att i övrigt yttra sig om deras giltighet. Så har skett i anslutning till en del av Sverige biträdda konventioner, t. ex. 1861 års konvention med Danmark angående verkställighet av domar och konventionen den 10 februari 1931 mellan de nordiska staterna angående indrivning av familjerättsliga underhållsbidrag.

Nu omförmälda fall, i vilka verkan tillerkännes åt utländska domar, äro ej uttryck för en allmän princip utan ha tvärtom karaktären av undantag. Ett ytterligare undantag utgör ovannämnda förslag till konvention om erkännande och verkställighet av domar.

Konventionen avser i främsta rummet lagakraftägande domar, som i en av de fördragsslutande staterna givits i tvistemål eller i brottmål meddelats angående skadestånd. Andra i brottmål uppkommande frågor — framförallt ansvarsfrågor — falla ej under konventionen. Ärenden tillhörande jurisdictio voluntaria omfattas ej heller av konventionen.

I konventionen gives en definition å uttrycket dom. Därmed förstås domstols beslut, som innebär avgörande av huvudsaken. Härigenom uteslutas be-

slut, som under rättegången meddelas angående processuella frågor. I och för sig uteslutes genom definitionen också beslut angående rättegångskostnader, men det tillägges att lagakraftätagande beslut, som i tvistemål i domen eller under rättegången meddelats angående ersättning för rättegångskostnad — liksom angående gottgörelse till vittne eller sakkunnig — skall i konventionen anses lika med lagakraftätagande dom. Med sådan dom skall ock likställas förlikning, som ingåtts inför förlikningskommission eller domstol, samt utslag varigenom överexekutor i Finland eller Sverige efter lagsökning ålagt någon betalningsskyldighet och för vilket tiden för besvärs anförande gått till ända.

Beträffande domar mot utebliven svarande hava särskilda regler givits. Sådana s. k. kontumaciedomar skola endast under angivna förutsättningar vinna erkännande. En kontumaciedom blir till att börja med gällande, om svaranden vid målets anhängiggörande hade hemvist eller anmald firma i den stat, där domen givits, eller styrelse, som hade att företräda svaranden, då ägde sitt säte därstädes, eller delgivningen skett med ombud, som svaranden enligt lag var pliktig att hava i den staten. Grunden för stadgandet är, att en kontumaciedom ej bör vara gällande, med mindre svaranden hade så stark anknytning till domlandet, att det rimligen kan begäras att han där sörjer för sitt försvar.

Kontumaciedom blir vidare gällande, om bindande överenskommelse var träffad om målets upptagande av den domstol, där domen gavs. Det är alltså ej tillräckligt, att parterna i allmänhet avtalat om målets behandling vid domstolarna i viss stat, utan avtalet måste avse en bestämd domstol. Har svaranden sålunda på förhand godtagit den domstol, där domen sedermera ges, föreligga ej de skäl, som eljest föranlett uppställande av förbehåll i fråga om erkännande av kontumaciedom.

Slutligen blir kontumaciedom gällande, om den angår skadestånd för gärning, som begåtts i den stat, där domen gavs, och svaranden under vistelse därstädes personligen fått del av stämningen. Ett praktiskt exempel är skada, som åstadkommits genom automobiltrafik. Delgivning av stämningen kan ske under uppehåll, som inträffar när skadan förorsakas, eller vid ett senare tillfälle.

I fråga om doms verkställande i annan fördragsslutande stat än den, där domen meddelats, innebär förslaget, att verkställighet skall sökas hos viss i konventionen angiven exekutiv myndighet, i Danmark eller Island fogden, i Finland eller Sverige överexekutor och i Norge namsretten. Beslut om verkställighet meddelas i allmänhet utan motpartens hörande. Hans yttrande inhämtas endast, när särskilda skäl därtill äro, såsom när ett uttalande om ett eller annat faktiskt förhållande är önskvärt.

Vid ansökning om verkställighet skall fogas domen i huvudskrift eller bestyrkt avskrift samt bevis att domen äger laga kraft. Vidare fordras bevis, att domen är av sådan beskaffenhet som enligt det förut sagda är en förutsättning för att den skall omfattas av konventionen, d. v. s. att fråga är om dom, som givits i tvistemål eller i brottmål meddelats angående skadestånd, och att

domen innebär avgörande av huvudsaken. Beviset behöver i denna del ej vara specificerat, utan det är tillräckligt med ett allmänt intyg, att domen är av sådan beskaffenhet, som sägs i de artiklar av konventionen, i vilka berörda förutsättningar äro angivna. Bevis fordras också, att domen kan verkställas i den stat, där den meddelades. Motsvarande bestämmelser hava givits beträffande andra beslut än domar och angående förlikningar i vad dessa omfattas av konventionen. När fråga är om kontumaciedom, måste beviset utmärka, att någon viss av de särskilda förutsättningarna för exekution av sådan dom är uppfylld, d. v. s. antingen att svaranden genom hemvist eller på annat ovan angivet sätt är anknuten till domslandet, eller att domstolen på grund av prorogation varit behörig, eller ock att, om domen angår skadestånd för gärning, som begåtts i domslandet, svaranden där personligen mottagit kallelse till svars mål.

Nu anförda bevis utfärdas i Sverige av länsstyrelse och i de övriga länderna av justitiedepartementet.

Handling, som är avfattad på finska eller isländska språket, skall vara åtföljd av översättning till danska, norska eller svenska språket.

Beträffande sättet för verkställigheten föreskrives, att den i envar stat skall ske enligt där gällande lag. Om domen innehåller föreskrift, att något skall fullgöras vid äventyr av tvångsmedel, såsom viten eller fängelse, skall detta ej gälla i exekutionslandet; däremot kunna vid exekutionen tvångsmedel åläggas i sistnämnda land.

Förutnämnda konvention av år 1861 mellan Danmark och Sverige angående verkställighet av domar skall upphöra vid förevarande konventions ikraftträdande. I övrigt äger konventionen ej tillämpning rörande ämnen, som genom andra konventioner reglerats.

Från konventionen äro undantagna avgöranden i vissa ämnen, som eljest på grund av huvudregeln skulle ha fallit under konventionen. Hit höra successionsrättsliga spörsmål och konkursfrågor; dessa äro nämligen avsedda att regleras genom särskilda konventioner, beträffande vilka förhandlingar mellan de fem nordiska länderna för närvarande pågå. Undantagna äro vidare avgörande angående börd, fast egendom i främmande fördragsslutande stat, skatt eller annan avgift till stat eller kommun eller annan fråga av offentligrättslig art samt beslut av särskild domstol för arbetstvister.

Med hänsyn till de lyckligtvis mycket begränsade områden, där inom de särskilda konventionsstaterna framträder principiell olikhet i rättsåskådning — man har särskilt erinrat om lagstiftningen mot spritmissbruk samt om rättspraxis rörande s. k. differensaffärer — göres i konventionen förbehåll om rätt att vägra erkännande eller verkställighet av beslut eller förlikning, vars tillämpande skulle vara oförenligt med landets rättsordning.»

Utskottet.

Den överenskommelse mellan de nordiska länderna, som i förevarande avseende kunnat komma till stånd, torde innebära betydande praktiska fördelar, och godkännande av densamma synes fördenskull böra ske. Då utskottet ej heller

vid granskning av det genom propositionen framlagda lagförslaget funnit anledning till anmärkning, får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte godkänna förevarande konvention samt antaga det framlagda lagförslaget.

Stockholm den 3 maj 1932.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman*, *Anderson* i Hägelåkra, *Klefbeck*, *Borell*, *Schlyter*, *Öhman* och *Jonsson* i Lycksele;

från andra kammaren: herrar *Björkman**, *Lindqvist* i Halmstad, *Nilsson* i Antnäs, *Lindley*, *Olsson* i Rimforsa, *Christenson*, *Sjögren* och *Jonsson* i Risinge.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.